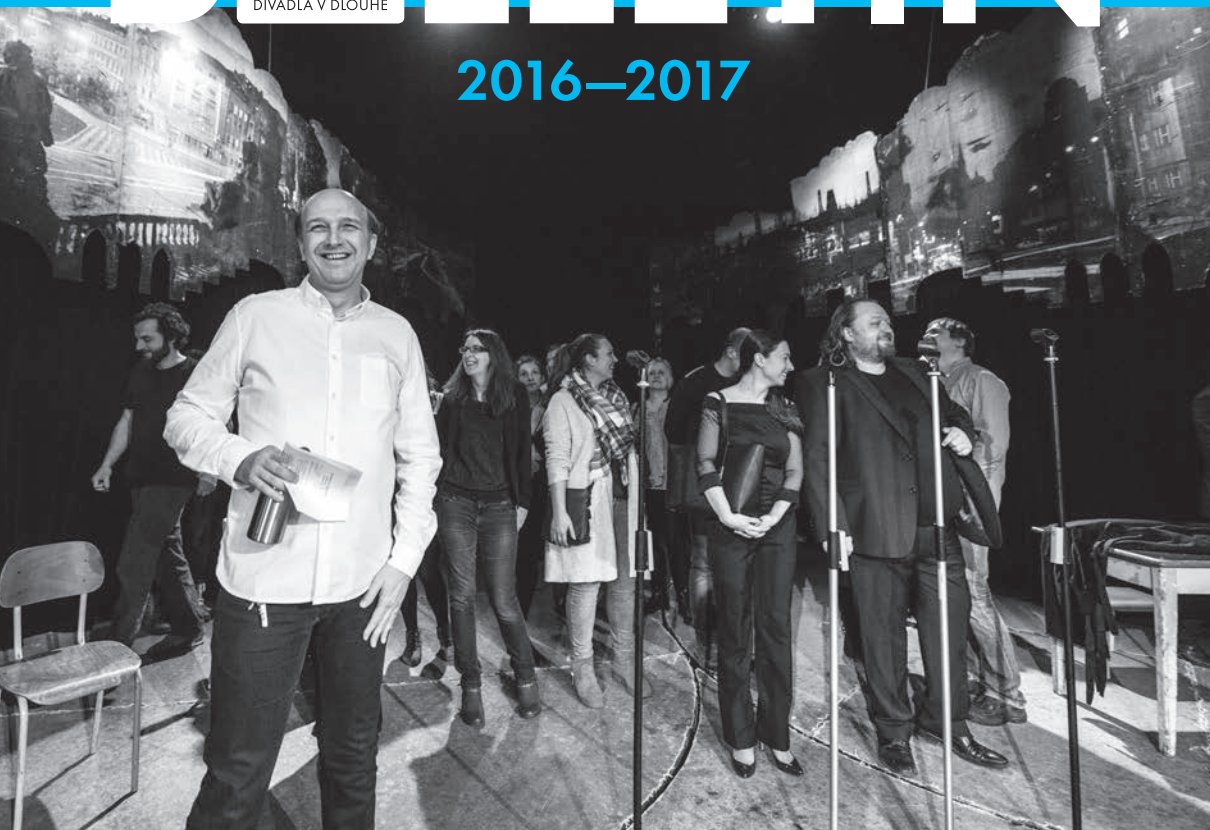

BULLETIN

KLUB
PATRONŮ
DIVADLA V DLOUHÉ

2016—2017

DĚKUJEME VŠEM PATRONŮM, KTERÍ S NÁMI TVOŘILI SEZONU 2016/2017

Fantom

Jan Šafra

Doyeni

Milan Bat'ha

Tomáš Borůvka

Petr Brož

Pavel Fišer

Anna Gottlieblová

Diana Hamšíková

Lucie Hrdá

Michaela Janečková

Šárka Kettnerová

Lucie Kinclová

Stanislav Kneifl

Petr Lázníčka

Jitka Melkusová

Milan Mimra

Magdalena Monhartová

Radim Ochman

Dagmar Růžičková

Petr Šafra

Helena Šilhánková

Karel Urban

Martin Vohánka

Václav Vrána

Marie Veronika Winklerová

Bardi

Ivana Bádrová

Karel Čumpelík

Ivo Franc

Lenka Gajardo

Simona Hamerníková

Pavína Havlová

Lukáš Hrabal

Marko Janicki

Alice Jarošíková

Martina Kemrová

Michal Krejčí

Marek Mansfeld

Magdaléna Mikulová

Radka Pudilová

Jonáš Tajrych

Elévové

Miroslava Červená

Alena Divíšková

Martin Janda

Ludvík Jiruš

Lenka Klimentová

Tereza Lhotská

Lukáš Mika

Jasmína Rongeová

Eva Štorková

Daniela Veselovská

Renáta Zemanová

Milí patroni,

váš (a také náš) klub má za sebou druhý rok existence. Věřím, že vám uplynulá sezona přinesla hodně divadelních zážitků. Poznali jste Divadlo v Dlouhé zepředu i zezadu a ti nejodvážnější z vás se s námi vydali i do práce na kole nebo na výlety za kulturou. Speciálně za tyto kulturní mise bych vám ráda poděkovala. Plánovali jsme v divadle návštěvy jiných divadelních scén už dlouho, ale neúprosný provoz vždy upřednostnil práci. Teprve kvůli patronům jsme dotáhli věc do konce a navštívili tak spolu s vámi slavnou berlínskou Schaubühne a Festival evropských regionů v Hradci Králové.

To, že jsme s vámi vyrazili za kulturou, byl samozřejmě jen příjemný bonus. Podstatné je, že jsme se díky vám mohli více rozlétnout při vzniku nových inscenací. Letos jsme z vašich darů rozdělili téměř šest set tisíc korun. Částka sice pokrývá méně než jedno procento našich ročních nákladů, ale zato čtyřicet šest procent nákladů na výrobu divadelních výprav. A to už je na jevišti vidět!

Děkuji vám za podporu a upřímně se těším na další sezonu s vámi

Daniela Šálková
ředitelka Divadla v Dlouhé

FANTOM ČINOHRY JAN ŠAFRA

Jak došlo k tomu, že jste se stal naším prvním Fantomem?

S bratrem jsme k vám do divadla chodili už hodně dávno, pak znovu v době, kdy jste uváděli inscenace podle Terryho Pratchetta. Bratr většinou sestavuje kulturní itinerář pro celou naši rodinu a Divadlo v Dlouhé jsme si všichni oblíbili. Poslední 2–3 roky jsme bohužel trochu kulturně zaháleli, protože bylo hodně práce, nějaké komplikace s neseriózními partnery v kanceláři a tak podobně, takže na kulturu nebylo tolik času a ani myšlenky. Jediné, na co jsme chodili každý rok pravidelně, bylo vánoční představení *Jak jsem se ztratil*. V loňském roce jsme od bratra dostali s manželkou k Vánocům lístky na 29. prosince. Když jsme pak šli z divadla, říkali jsme si s manželkou, jak to bylo pěkné a že bychom se měli Dlouhé nějak „revanšovat“. Již dříve jsme nějaká divadla sponzorovali, takže na chvíli diskuze sklouzla i k tomu, že by nemuselo jít nutně o Dlouhou. Ještě v noci jsme si pak prošli seznam pražských divadel a seznam grantů a postupně jsme vyřazovali divadla, která nás nijak neoslovují, nebo si myslíme, že jim peníze nijak zásadně nechybí. Nakonec nám zbylo asi pět variant, ale podvědomě jsme vlastně pořád mířili k Dlouhé. Nakonec jsme si volbu společně odsouhlasili a druhý den ráno manželka povídá: „Pojď, zavoláme tam hned, ať jim uděláme radost ještě letos.“ Tak jsme tedy zavolali, a protože byla Markéta shodou okolností poslední pracovní den roku také v práci a my to máme z kanceláře v Revoluční kousíček, tak jsme přešli ulici a zastavili jsme se.

Takže to, že jste vstoupili do našeho Klubu patronů, je do značné míry souhra náhod?

Ano a ne. Dlouhá léta jsem byl v blízkém kontaktu s Divadlem Jára Cimrmana, kde tedy spíš než o sponzoring šlo o přátelskou právní výpomoc některým členům souboru, znali jsme se dlouhodobě a já chodil do DJC pravidelně snad od svých 13 let. Nějakou dobu jsme také sponzorovali Divadlo Na zábradlí, ale i Divadlo v Dlouhé pro mě vždycky patřilo do skupiny mých oblíbených, dříve tady sponzoři ze strany právníků byli, tak jsem nechtěl „konkurovat“. S manželkou jsme chtěli dát peníze někomu, pro koho i ta naše částka bude znamenat důležitou pomoc, velká divadla tedy šla víceméně ze hry, zároveň bychom ale asi nechtěli sponzorovat divadlo, které vůbec neznáme. Člověk by si měl vždycky vybírat ze svých oblíbených. A taky se nám zalíbil váš nový patronský program, který jsme díky té dvouleté „pauze“ neznali a který nabízí i možnost mnohem bližšího a atraktivnějšího zapojení do života divadla. Nakonec nás nejvíc zaujala kategorie

Fantom, kterou vlastně na stránkách uvádíte trochu skrytě. Když jsme se pak Markétu ptali, kolik máte Fantomů, hodně nás překvapilo, že jsme první zájemci. O to více si pak svého patronátu ceníme.

A jste po půl roce s programem spokojeni?

Určitě. Naprosto.

Využíváte svou soukromou lóži č. 8?

Využíváme, jak nám to čas dovolí. Ale když nemůžu já, posílám bratra, maminku, babičku... Rád bych posílal i kolegy, ale to se někdy moc nedaří, i když se je snažím kulturně vzdělávat a lepší se to. Máme ale divadlo za rohem, tak proč by měli chodit v šest domů, když můžou v kanceláři do tři čtvrtě na sedm pracovat a v sedm už sedět v lóži...

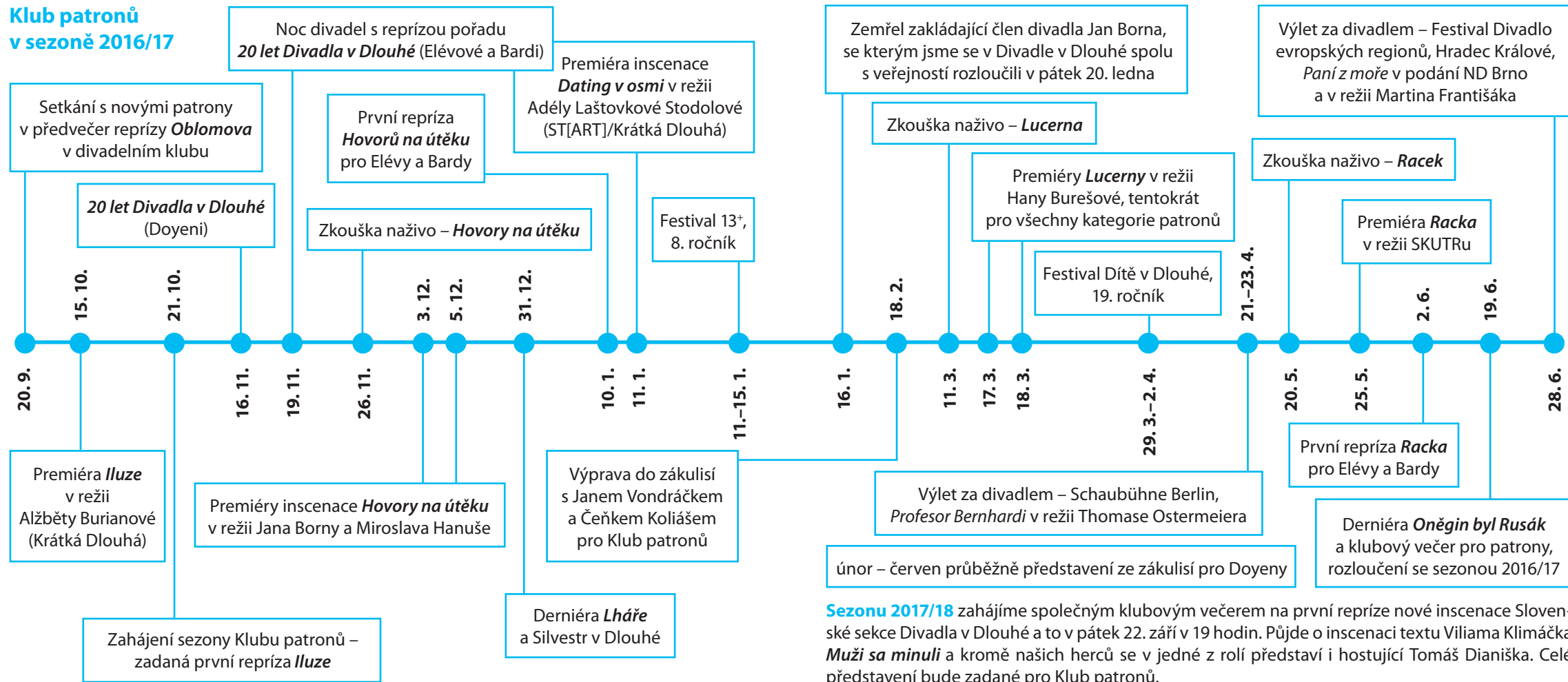
Sponzorujete i jiné oblasti?

Ano, máme dlouhodobou spolupráci s několika neziskovkami, podporujeme různé sportovní aktivity, které propojujeme s našimi klienty a podobně. Většinou jsou to menší věci, které vznikly a fungují na základě osobních, přátelských vazeb. Ale najdou se i větší golfové projekty.

Jaký je vůbec váš postoj k mecenášství?

Nezastávám názor „každému podle jeho potřeb“, ale „každému podle jeho zásluh“. A navíc vím, že ani dobré divadlo, které má diváků dost, se úplně nezaplátí ze vstupného. Moje mamka nám vždy vštěpovala zdravý přístup k penězům – *peníze budou a my nebudem*, takže je třeba je rozfofrovat a pořádně si je užít, nebo je alespoň použít tam, kde nějak pomůžou. Máme ale tolik zájmů a aktivit, že to během jednoho života nějak nemůžeme stihnout. Proto přispíváme těm, kdo věci, které nás zajímají, dělají svým způsobem za nás, a my se tak můžeme na jejich tvorbě nebo činnosti podílet.

Klub patronů v sezoně 2016/17

Sezonu 2017/18 zahájíme společným klubovým večerem na první repríze nové inscenace Slovenské sekce Divadla v Dlouhé a to v pátek 22. září v 19 hodin. Půjde o inscenaci textu Viliama Klimáčka *Muži sa minuli* a kromě našich herců se v jedné z rolí představí i hostující Tomáš Dianiška. Celé představení bude zadané pro Klub patronů.

ZKOUŠKY NAŽIVO

Klára a Václav Vránovi

Divadlo v Dlouhé je pro nás s manželem už mnoho let srdeční záležitost. Od znovuotevření po „velké popovodňové rekonstrukci“ jsme si nenechali ujít téměř žádnou novou inscenaci, kterou soubor nastudoval.

Zkoušky naživo nám přináší zajímavý pohled někam, kam jsme dříve neměli možnost nahlédnout. Se zájmem při nich sledujeme, jak inscenace získává finální tvar, a tím je pak ještě umocněn divácký zážitek při zhlédnutí celého kusu. Vážíme si důvěry ze strany herců a ostatních tvůrců, když nám otvírají možnost se jim dívat „pod ruce“ při práci a je milé, že nás tím přijímají mezi sebe. Každá *zkouška naživo* nás obohatila něčím jiným. Hlavně jsme si ale při všech intenzivněji uvědomili, jak náročná a precizní disciplína divadlo je. Každá jednotlivost musí být propojena s další, aby dohromady všechny utvořily harmonický celek, který zaujme, vtáhne a obohatí diváky a v ideálním případě i kritiku. Tím náš vztah k Divadlu v Dlouhé ještě více narostl a zřejmě z něj bude láska na celý život...

O DIVADLE Z PRVNÍ ŘADY

Marie Veronika a Libor Winklerovi

S manželem milujeme chození do divadla.

Už jako školáky nás nezávisle na sobě divadlo oslovilo.

A teď, když máme děti velké, téměř každý den můžeme navštěvovat divadelní a koncertní sály.

Ráda vidím i nejmenší mimiku na tváři herců, proto preferuji první řadu.

V některých divadlech není první řada takové terno, protože se sedí pod úrovní jeviště a nevidíte tedy herce celé, ale aspoň před vámi nesedí hodně vysocí a širocí lidé, přes které se musíte dívat jen škvírou.

Mnozí lidé nechtějí sedět v první řadě, protože se bojí, že budou muset nějak v představení vystupovat. To je někdy pravda, několikrát jsme byli s manželem vytáhnuti na jeviště a museli jsme „hrát“.

Ale nám to nevadí.

Těšíme se na další inscenace v Divadle v Dlouhé a na to, že je uvidíme do všech detailů.

NAŠE VÝPRAVA DO ZÁKULISÍ

Martina a Stanislav Kneiflovi

18. února se v Divadle v Dlouhé konala patronská *výprava do zákulisí*, na které jsme nemohli chybět. Kdo by také odolal možnosti podívat se našemu milému divadlu pod pokličku... Sešlo se nás hodně, a tak divadelní odpoledne začalo netradičně – losováním průvodce. Pro všechny to ale dopadlo skvěle – polovinu patronů provedl divadlem Jan Vondráček, polovinu Čeněk Koliáš. My jsme si vylosovali pana Jana, který své povídání začal v divadelním klubu. Tam se sice pokusil mírnit naše těšení tvrzením, že skupinu nikdy neprováděl, ale už v klubu nás několikrát rozesmál, kromě jiného i velmi trefnou imitací zámeckých průvodců.

V divadelním zázemí jsme kromě jiného viděli kostymérnu, šatny, sklad rekvizit, dílnu a také zcela unikátní kužárnu. Kochali jsme se kostýmy z našich oblíbených představení, v šatnách jsme obdivovali nejrůznější „zlomvázky“, které si herci navzájem dávají k premiéře, a cestou jsme všude zakopávali o povědomé součásti různých inscenací. Od pana Jana jsme se cestou dozvěděli spoustu zajímavostí a výborně jsme se bavili. Dokonce jsme si zkusili proběhnout tunel pod

jevištěm, naštěstí osvětlený, bez záludných překážek a bez časového limitu. Nakonec nás ještě čekala návštěva u zvukařů a osvětlovačů – a to je zase úplně jiný svět, v jejich „kukaních“ si člověk připadá spíše jako v kokpitu letadla než v divadle.

Na tyto výpravy do zákulisí chodíme moc rádi – velmi si ceníme možnosti nakouknout do divadelní kuchyně, chvíli pobýt na zkoušce, podívat se pro změnu z jeviště do hlediště a stále znovu žasnout nad tím, kolik práce, umu a skrytého i viditelného úsilí vyžaduje děláni dobrého divadla dobrým divadlem.

PŘEDSTAVENÍ ZE ZÁKULISÍ

Petr Brož

S velkou radostí jsem přijal pozvání zhlédnout *představení ze zákulisí*. Volba byla jasná – první inscenace, kterou jsem v Dlouhé viděl a díky níž jsem propadl závislosti na DvD: *Oněgin byl Rusák*.

Z portálu není na jeviště moc vidět, ale o to víc se dá sledovat cvrkot v přítomí zákulisí. Herci, kteří jsou na svůj výstup nachystáni už pár minut předem, technici, zápasící se vzpouzejícími se táhly a točnou na ruční pohon, paní inspicientka, která tentokrát místo v civilu dohlíží na představení v některém ze svých kostýmů, pan Koliáš, který výraz nerudného číšníka nasadí, už když si bere vzadu rekvizity, pan Vondráček, který hraje a zpívá Dejvice doslova do roztrhání těla... Zkrátka, v zákulisí rozhodně není nuda a představa, jak herci celé představení klábosí u kávy a cigarety v šatně a jen si občas odskočí na scénu odříkat svůj text, je lichá.

Snad se na mne nebude zlobit pan Tesař, když prozradím, že pomyslnou zlatou medaili v žebříčku toho, co je divákům skryto, získává právě on. Když totiž diváci sledují Husákův televizní projev, je ustrojen a nalíčen od pasu nahoru jako prezident, ale od pasu dolů už jako student Kaplan ve slušivých červených trenkách a teniskách, připraven na hodinu tělocviku.

BERLÍN I

Jitka Melkusová

Naše *výprava s divadlem za divadlem* se ve vlaku naprosto organicky rozdělila do jednotlivých kupé tak, že zatímco u sousedů probíhal po většinu cesty detailní rozbor textu hry Profesor Bernhardi, na jejíž inscenaci jsme se večer chystali, u nás docházelo k posledním a většinou zcela marným pokusům text alespoň dočíst.

Měli jsme tak čas na nezávaznou konverzaci, a protože naše výprava měla asi třicet členů, vznikla u nás myšlenka, že bychom měli cestu využít k vzájemnému seznámení. Z úvah, jak toho nejlépe dosáhnout, nás vyrušil a celou věc za nás vyřešil průvodčí, který se k našim osobním jízdenkám dožadoval průkazů totožnosti a vyvolával nás jménem. Naše seznámení tak neproběhlo zcela důstojně, ale zato účinně. Ke cti českého průvodčího je třeba říci, že zatímco on nás pečlivě zkontroloval, obě dámy na německé straně od nás prchly.

Až večer v divadle se většina z nás dozvěděla neradostnou zprávou, že představení trvá 2 hodiny a 40 minut bez přestávky. Mnozí se samozřejmě okamžitě začali v mírné panice dožadovat lístků na kraj, protože s tak náročným večerem nikdo nepočítal. S jistým odstupem musím přiznat, že pokud bych onu neradostnou informaci dostala předem, svou účast bych dlouho zvažovala a možná bych ani nikam nejela. Naštěstí pro mě, utajení bylo do poslední chvíle dokonalé.

BERLÍN II

Helena Šilhánková

To takhle jednou najdete v mailu dotaz z Dlouhé, jestli byste nechtěli na společný výlet za divadlem, totiž na představení do Berlína, a vy chcete, protože už jen sledovat, co má smysl v cizině vidět, je nad vaše síly. Vstupenky, ubytování, vlak... servis se vším všudy, o nic se nestaráte, kdy já jsem naposledy tohle zažila, jenom k odjezdu musí člověk dorazit tak nějak samostatně. A taky by si měl přečíst hru, Markéta nám ji poslala dvakrát a pak ještě přinesla do vlaku, přesto někteří, konkrétně já, tenhle krok nezvládli, s bohorovným klidem, že titulky stačí. Jak jsem si ale dopředu nic nezjistila, až v kupé zastihne mne tak „jobovka“, že představení má dvě hodiny čtyřicet bez přestávky(!), k tomu z různých stran poznámky, jak se kdo v textu ztrácel, že nedočel a to množství doktorů, kdo se v tom má vyznat. Klesám na mysli. Popolední Berlín, turecké jídlo, Židovské muzeum.

Do divadla vyrážíme s velkou rezervou, když se má ale tolik lidí dohodnout, kudy je to nejlepší, začátek by se dal i nestihnout. Naštěstí zafunguje normální linka jako sběrný autobus pro unavené běžce, a i když některým vytouženou večeri dlouho nenesou, dokážou se v deseti posledních minutách najíst, zakouřit si i odložit v šatně. A pak! Hrozně dlouho už jsem, jestli kdy vůbec, neviděla inscenaci tolik postavenou jen na slovech. Ne, nevytěsnila jsem ze vzpomínek těch několik projekcí, přímých přenosů z jeviště na stěnu, úplné útržky filmů, to byly ale jen chvílky, kromě nich všechno dění, všechno napětí, dané „pouze“ řečí a pohybem herců. Síla v jemnostech, nekatarzní, nepatetický konec, občasný smích. Teď mi budou nějakou dobu všechny jiné inscenace připadat přeplácané. Přeskakuji z titulků na tváře, jó, kdybych si to přečetla předem, měla bych

to snazší a zážitek intenzivnější, mám ale velkou chuť přečíst si to potom. A příště poslechnu Markétu (slibuju/možná). Protože příště, doufám, bude. Ten víkend střídavě prší a neprší, je ale teplo, dá se stát se skleničkou před divadlem, probírat viděné, i s těmi, kteří tomu rozumí víc, nebo jinými, co jsme se spolu o divadle nikdy nebavili, neznali, míjeli. Ten víkend nejen střídavě prší, spadnou i kroupy, vůbec to ale nevadí.

DO PRÁCE NA KOLE

Helena Šilhánková

Prvního května je svátek a druhého jedu na focení do divadla metrem, protože pěšky bych dorazila tak možná na večerní představení a to si člověk asi nemůže započítat, že došel po svých do cizí práce. No jestli to se mnou takhle půjde dál... Ale ne, další dny už chodím, ba někdy i běžím, z kopce tramvají, pak přes železniční most a do kopce pěšky a zpátky podobně, to se podle pravidel smí, takhle si poskládat cestu z dopravních prostředků i vlastních sil. Taky tam stojí, že různé odbočky z přímé trasy jsou povoleny, ale třeba na Říp byste se cestou z práce vydávat neměli. O Petřínu nic, tak jdu někdy prostě přes Petřín. On musí být člověk trochu invenční, když polovina jeho práce spočívá v tom, že dojde z postele k počítači, čímž zrovna kilometry nenaskáčou. Na druhou stranu, kdybych si započítala popocházení mezi lavicemi... Ha, myslím, že jsem na to kápla. A až poběžím v lodičkách k maturitě, to si někam připočtu i bolestný. Já vím, že vůbec nesoutěžíme, ale stejně to chci někde nahnat. Možná však bude úplně stačit, když nebudu zapomínat kilometry zapisovat, že?

Magdaléna Mikulová

Osvětové programy se navzájem potírají! Výlet za divadlem žáril na Do práce na kole a přivodil mi zranění kotníku. No a protože prof. Bernhardi je internista a ještě v lochu, musela jsem si pomoci sama. Rozchodit to! Jaký byl můj týden? Dynamický: ťap ťap na Oněgina, ťap ťap do Holešovic, ve středu Národní, nazítří zase Holešovice, pátek zasloužené volno, sobota v Dejvicích a neděle túra na Prahu 3. No jo, trapně jezdím do práce na nohách. Abych dostala tričku, musím si zkusit půjčit růžové kolo: mám na bikesharing moc krásné vzpomínky z Montréalu. Při balení jsem neplánovala sportovat, drandila jsem přes obří mosty v lodičkách a perlách. Ráda bych si to zopakovala doma, jen se trochu bojím, že kanadští řidiči jsou ohleduplnější.

Lenka Klimentová

Do práce na kole? Jasně, proč ne! Ale květen začal a zima jak blázen, vůbec se mi nechtělo. První jízdu jsem skoro zmrzla. Pravda, finální kopec na Norbertov člověka zahřeje, ale takhle květen nemá vypadat. Postupně se ale počasí umoudřilo. Každé ráno je víc a víc cyklistů. Moje trasa Jižní Město–Krč–Podolí–Náplavka–Karlův Most–Pražský Hrad–Střešovice – to prostě stojí za to! Příští rok zase a s větší pravidelností!

Marko Janicki

Na kole (nejen) do práce jezdím celý rok, takže měsíc květen, kdy jsem už druhým rokem členem týmu Divadla v Dlouhé, není v tomto ohledu ničím výjimečný. Co je na tom všem nejlepší, je ale to focení. Najednou jsme tam všichni – herci, zaměstnanci divadla, patroni – tak nějak propletení, v těch tričkách Auto*matu se už nepozná, kdo je kdo, jsou z nás jen cyklisté, zkoušíme rekvizity, blbneme před kamerou. Letos holky pobízely mě a pana fotografa, abychom si vyměnili trička, ale tento pokus o striptýz na jevišti jim nevyšel. Chyběl jen Martin Matejka, ale zato tam dorazil jeden pes a jedno dítě. A tak si hrdě jedu přes Štefáníkův most a nervózním řidičům, co se mě snaží objet, v duchu říkám: dejte si pozor! Před vámi nejede kdejaký cykloblázen, ale člen týmu Racek Divadla v Dlouhé! A hned mám lepší náladu.

KLUB PATRONŮ 2017/18	ELÉV	BARD	DOYEN
Výše podpory	2 000–3 999 Kč	4 000–9 999 Kč	nad 10 000 Kč*
Výlety za divadlem (festivally v ČR / Berlín / Drážďany)	✓	✓	✓
Noc divadel, 18. 11. 2017	✓	✓	✓
Bulletin Klubu patronů	✓	✓	✓
Představení ze zákulisí	✗	✗	✓
Zkoušky naživo	✓	✓	✓
Výprava do zákulisí	✗	✓	✓
Klubový večer v Divadelní kavárně	✓	✓	✓
Slavnostní zahájení sezony KP 22. 9. 2017	✓	✓	✓
1. repríza nových inscenací – 1× za sezonu 2 vstupenky + přídělek	✓	✗	✗
2 čestné vstupenky na všechny 1. reprízy + přídělek	✗	✓	✗
2 čestné vstupenky na premiéry s pozvánkou na slavnostní raut	✗	✗	✓
Program zdarma	✓	✓	✓
Divadelní balíček na přivítanou	✓	✓	✓
Klubová sleva na vstupenky	✓	✓	✓
Pozvánky na mimořádné akce	✓	✓	✓
Exkluzivní informační servis	✓	✓	✓
Přednostní informace o programu a předprodeji	✓	✓	✓
Publikace divadla a propagační předměty se slevou	✓	✓	✓
Poděkování na webu	✓	✓	✓
Poděkování v průvodci sezonou	✓	✓	✓

* Nad částku 99 999 Kč nabízáme kromě plného programu pro Doyeny zcela individuální a exkluzivní program, který vám připravíme na míru.

22. SEZONA DIVADLA V DLOUHÉ, 2017/18

PREMIÉRY SEZONY

Sue Townsendová **TAJNÝ DENÍK ADRIANA MOLEA VE VĚKU 13 A 3/4**

Úprava, texty písní a režie Miroslav Hanuš **Hudební aranžmá a nastudování** Milan Potoček
Retro muzikál s živou kapelou pro všechny od dvanácti let. Rok a čtvrt dospívání Adriana Molea, britského pubertáka. Nejtěžší okamžiky v životě, které zažil každý z nás – dětství mizí v dáli, hormony se bouří, rodiče se rozvádějí a navíc ty problémy s pletí...

Hrají Martin Matejka, Pavel Tesař, Jaroslava Pokorná, Marie Turková, Eva Hacurová, Jiří Wohanka, Jan Meduna, Marie Poulová, Čeněk Koliáš a další.

Premiéra 8. listopadu 2017

Sofoklés **ELEKTRA**

Režie Hana Burešová **Dramaturgie** Štěpán Otčenášek

Po deseti letech od premiéry Senekovy *Faidry* se režisérka Hana Burešová a dramaturg Štěpán Otčenášek vrací k antice.

Hrají Eva Hacurová, Helena Dvořáková, Marie Poulová, Pavel Neškudla a další.

Premiéra v březnu 2018

SEN V ČERVENÉM DOMĚ

Režie SKUTR

Autorský projekt tandemu SKUTR na pomezí koncertu a divadla vycházející ze spojení textů Samuela Becketta, *Čtyř kvartetů* T. S. Eliota, *Medvídky Pú* a dalších. Červený dům je prostor. V tomto místě se ocitáme my, naše vzpomínky, myšlenky, ale i postavy dávných příběhů a ve zkratce i obyvatelé lesa Medvídek Pú, Prasátko, Ijáček, Tygr, Králík, Sova a další. To oni a my přicházíme ohmatat prostor červeného domu. Přicházíme, odcházíme a něco nalézáme po předešlých a něco zas zanecháváme následujícím.

Premiéra v květnu 2018

KRÁTKÁ DLOUHÁ / SLOVENSKÁ SEKCE

Viliam Klimáček **MUŽI SA MINULI**

Režie kolektiv

S muži je těžko, bez nich ještě těžšie. Nový titul *Muži sa minuli* (*Dáša, Rúť & Sisa*) je čiernou komédiou o manželstve. Sleduje tri veľmi turbulentné vzťahy – exmodelku a jej bohatého podnikateľa, bývalú pankáčku a jej pobožného manžela a nakoniec submisívnu ženu, týranú vlastným partnerom. V tejto hre je ale mnohé naopak...

Hrají Magdalena Zimová, Peter Varga, Martin Veliký a Tomáš Dianiška

Premiéra 10. září 2017 v divadelní kavárně

KRÁTKÁ DLOUHÁ / ST[ART]

První spolupráce režisérky, překladatelky a dramaturgyně Lindy Duškové s herci Divadla v Dlouhé.

Premiéra 9. ledna 2018 v divadelní kavárně

FESTIVALY

FESTIVAL 13+

9. ročník přehlídky nejen pro teenagery

10.–14. ledna 2018

DÍTĚ V DLOUHÉ

20. ročník festivalu pro děti a jejich dospělé

18.–22. dubna

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

VYDALO DIVADLO V DLOUHÉ, SCÉNA HL. MĚSTA PRAHY, V ROCE 2017

ŘEDITELKA DANIELA ŠÁLKOVÁ REDAKCE MARKÉTA NACHLINGEROVÁ, KAROLA ŠTĚPÁNOVÁ
GRAFICKÁ ÚPRAVA ZDENĚK ČIŽINSKÝ FOTO MICHAEL TOMEŠ, MARTIN ŠPELDA A ARCHIV

KONTAKT – MARKÉTA NACHLINGEROVÁ, KLUB@DIVADLOVDLOUHE.CZ, TEL. 603 100 791